

Sygn. akt I C 166/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Kamila Spalińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Paulina Bondel

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. M. kwotę 93 360,00 zł (dziewięćdziesiąt trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. M. kwotę 3846,07 zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści sześć złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 6184,10 zł (sześć tysięcy sto osiemdziesiąt cztery złote dziesięć groszy) tytułem niepokrytych kosztów sądowych,
5. przyznaje kuratorowi procesowemu pozwanego radcy prawnemu D. B. i poleca wypłacić z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2160,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług.

Sygn. akt **I C 166/18**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 stycznia 2018 r., skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., D. M. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 131.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony niniejszego postępowania w dniu 17 stycznia 2014 r. zawarły umowę pożyczki na kwotę 66.000 zł, na mocy której powód przeniósł na rzecz wskazanej spółki własność nieruchomości w postaci działki położonej w miejscowości O., gmina B., stanowiącej działkę nr (...) o pow. 944 m², w celu zabezpieczenia wierzytelności z przedmiotowej umowy pożyczki. D. M. nie spłacił zadłużenia z tytułu umowy pożyczki. Z tego względu spółka w dniu 4 lutego 2015 r. sprzedała przedmiotową nieruchomość za cenę nieznaną powodowi, nie informując go o tym fakcie oraz o cenie sprzedaży. Zdaniem D. M. szacunkowa wartość nieruchomości wynosiła 200.000 zł, którą to wartość strony ustaliły w umowie z dnia 17 stycznia 2014 r. Spółka nie zwróciła jednak nadwyżki z uzyskanej ze

sprzedaży kwoty. W przedmiotowej sprawie doszło w ocenie powoda do bezpodstawnego wzbogacenia spółki kosztem D. M. z uwagi na fakt, że pozwany mógł uzyskać ze sprzedaży nieruchomości kwotę blisko trzykrotnie wyższą niż kwota pożyczki wraz z odsetkami (pozew – k. 5-7).

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwana spółka wskazała, że w całości kwestionuje stanowisko powoda z uwagi na zatajenie przez powoda faktu zawarcia z pozwanym również innych umów pożyczek, niż umowa wskazana w pozwie. Pozwany wskazał, że powód w dniu 4 grudnia 2013 r. podpisał akt notarialny i zawarł aneks do umowy pożyczki, z którego również się nie rozliczył i doszło do zawarcia aneksu z dnia 4 marca 2014 r. Pożyczkobiorcy w osobach powoda oraz I. K. (1) i K. K. (1) zawarli więc z pozwanym dwie umowy pożyczki, z których się nie rozliczyli. Ponadto powód zataił, że przy pierwszej umowie pożyczki zabezpieczenie umowy stanowiła działka nr (...). Pożyczkobiorcy, w tym D. M., zobowiązani byli do zwrotu łącznie z obu umów pożyczek kwoty 134.000 zł w terminie trzech miesięcy. Pozwany ze sprzedaży obu działek uzyskał kwotę 151.360 zł, ale działkę stanowiącą zabezpieczenie pierwszej umowy sprzedał dopiero 13 lipca 2016 r. Pozwany wskazał, że regulowana ustawowo marża pozwalała pozwanemu zarabiać na pożyczkach do 60% w skali roku. Nadto pozwany poniósł koszty związane ze sprzedażą obu działek, polegające na kosztach ogłoszeń, wycen, wyjazdach z biura w L. na spotkania z potencjalnymi kupcami oraz podatkach od nieruchomości (odpowiedź na pozew – k. 63-64).

Pismem z dnia 7 listopada 2018 r. (data stempla pocztowego) powód zmodyfikował powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 93.360 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, cofając powództwo w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu pisma powód wskazał, że z uwagi na przedłożenie przez pozwaną umowy z dnia 4 lutego 2015 r. sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości O., gmina B., stanowiącej działkę nr (...) o pow. 944 m² za kwotę 162.360 zł, spółka (...) sp. z o.o. powinna zwrócić powodowi kwotę 93.360 zł. Jednocześnie strona powodowa podniosła, że pozwany nie wykazał, że wysokość zadłużenia powoda w momencie sprzedaży nieruchomości była wyższa niż określona w umowie pożyczki, zaś twierdzenia pozwanego o ponoszeniu kosztów związanych ze sprzedażą działki są całkowicie gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami. Zaznaczył również, że kwestia zawarcia przez strony umowy pożyczki w dniu 4 grudnia 2013 r. nie ma znaczenia w przedmiotowej sprawie, zaś w związku z umową pożyczki z dnia 4 grudnia 2013 r. i sprzedażą działki nr (...) o pow. 1483 m² obecnie toczy się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt I C 167/18 (pismo procesowe zawierające modyfikację powództwa – k. 87-88).

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2018 r. wydanym w niniejszej sprawie Sąd na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie (k. 96).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2019 r. Sąd podjął postępowanie i ustanowił kuratora procesowego dla pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)) do reprezentowania w sprawie I C 166/18 – w osobie radcy prawnego (k. 109). Do pełnienia funkcji kuratora procesowego zgłosiła się radca prawny D. B. (k. 115).

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. strona powodowa podtrzymała powództwo zmodyfikowane pismem procesowym z dnia 5 listopada 2018 r. (data stempla pocztowego z dnia 7 listopada 2018 r.) i wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według nom przepisanych. Kurator pozwanej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów kuratora powiększonych o stawkę VAT, które nie zostały w całości ani w części uiszczone (protokół rozprawy – k. 121-122).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2014 r. D. M. i K. K. (1) zawarli ze Spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (KRS (...)) umowę pożyczki na mocy której pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 66.000,00 zł. strony ustaliły, że odsetki od

pożyczki wyniosą 3.000,00 zł za cały okres na jaki zawarto umowę pożyczki, co odpowiada rzeczywistemu rocznemu oprocentowaniu pożyczki w wysokości 16% (§ 2 umowy). Pożyczkodawcy zobowiązali się do zwrotu otrzymanej kwoty pożyczki wraz z odsetkami w wysokości łącznej zobowiązania do spłaty 69.000,00 zł w terminie do 17 kwietnia 2014 r. na wskazany w umowie rachunek bankowy, w ratach według harmonogramu w następujący sposób: dwie raty w kwocie po 3.000 zł płatnych co miesiąc od 17 dnia każdego miesiąca, począwszy od lutego 2014 r. oraz 63.000,00 zł w terminie do 17 kwietnia 2014 r. (§ 3 i 3.1. umowy). W § 5 umowy strony oświadczyły, że zabezpieczeniem wierzytelności pożyczkodawcy z tytułu niniejszej umowy pożyczki ma być przewłaszczenie na zabezpieczenie nieruchomości będącą własnością D. M., położonej w miejscowości O., gmina B., powiat (...), województwo (...), stanowiącej działkę gruntu oznaczoną w ewidencji gruntów pod numerem (...) o pow. 944,00 m², dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Pruszkowie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) (umowa pożyczki z dnia 17 stycznia 2014 r. – k. 10-11; odpis zupełny księgi wieczystej KW nr (...) – k. 15-18).

W tym samym dniu przed notariuszem dr R. F. w Kancelarii Notarialnej w L. strony zawarły umowę przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie oraz ustanowienie tytułu egzekucyjnego (akt notarialny – k. 12-14). W § 4 ww. umowy D. M. oświadczył, że w celu zabezpieczenia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki przenosi na rzecz spółki pod firmą: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nieruchomość położoną w miejscowości O., gmina B., powiat (...), województwo (...), stanowiącą działkę gruntu oznaczoną w ewidencji gruntów numerem (...) o pow. 944 m², objętą księgą wieczystą KW Nr (...) o wartości 200.000,00 zł, a przedstawiciel spółki oświadczył, że nieruchomość tą w celu zabezpieczenia wierzytelności dla spółki nabywa (przewłaszczenie na zabezpieczenie). Zgodnie z § 6 ust. 3 wskazanej umowy, w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, spółka może według własnego wyboru przedmiot przewłaszczony sprzedać, zaliczając uzyskaną cenę (pomniejszoną o koszty sprzedaży) na poczet zobowiązań pożyczkobiorcy wynikających z tej umowy, bądź też przedmiot przewłaszczony zatrzymać zaliczając jego wartość na poczet zobowiązań pożyczkobiorcy wynikającej z umowy. W ust. 4 powołanego § 6 wskazano, że w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki lub w przypadku odstąpienia przez Spółkę od umowy pożyczki, o której mowa w § 3 umowy, i sprzedaży, bądź zatrzymania w takim wypadku przedmiotu zabezpieczenia – przez spółkę, pożyczkobiorcy nie będą przysługiwały żadne roszczenia wobec spółki pod firmą: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (akt notarialny z dnia 17 stycznia 2014 r. – k. 12-14).

W dniu 4 lutego 2015 r. spółka (...) sp. z o.o. sprzedała L. i I. małżonkom K. przedmiotową nieruchomość za cenę w kwocie 162.360 zł. Zgodnie z § 9 ww. umowy koszty tego aktu oraz opłatę sądową od wniosków w nim zawartych zapłacili kupujący, gotówką w Kancelarii Notarialnej (§ 4 ust. 1 i § 9 aktu notarialnego – umowy sprzedaży – k. 68-70).

W dniu 30 maja 2017 r. D. M. wezwał (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 131.000 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania (wezwanie do zapłaty – k. 19).

W odpowiedzi na wezwanie, (...) sp. z o.o. oświadczyła, że nie uznaje żądania wskazanego w przedmiotowym wezwaniu wskazując, że jest ono całkowicie bezzasadne. Zaznaczyła nadto, że z uwagi na brak wywiązania się przez pożyczkobiorcę ze swojego zobowiązania podjęto działania windykacyjne, które okazały się bezskuteczne, dlatego też spółka podjęła procedurę wskazaną w § 6 ust. 3 umowy przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie. Sprzedaż nieruchomości nastąpiła w dniu 4 lutego 2015 r. Do tego dnia pożyczkobiorca miał naliczane odsetki za nie dokonanie spłaty w terminie oraz koszty, o jakich mowa w § 7 ust. 3 umowy. Suma zobowiązań D. M. przekroczyła kwotę, jaka została uzyskana ze sprzedaży nieruchomości stanowiącej przedmiot nieruchomości co powoduje, że żądanie zapłaty jest bezprzedmiotowe (k. 22-23).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została zakwestionowana przez strony, a Sąd nie miał podstaw czynić tego z urzędu.

Sąd na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków I. K. (1) i K. K. (1), a także z zeznań świadków A. P. i J. O. oraz oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy nieruchomości na okoliczność wydatków, które poniosła

spółka w związku ze sprzedażą nieruchomości. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań wymienionych świadków albowiem mieli oni zeznawać co do okoliczności bezspornych, a mianowicie, że powód zawarł z pozwanym więcej umów pożyczki, co wynika z załączonych przez pozwanego dokumentów, zaś strona powodowa tym okolicznościom nie zaprzeczyła, wskazując jedynie, że okoliczność ta nie ma znaczenia w niniejszym postępowaniu. Co do wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sąd uznał, że dowód ten jest spóźniony i nieprzydatny w sytuacji, gdy strona pozwana w toku sprawy nie wykazała w żaden sposób, że w ogóle poniosła jakiegokolwiek koszty związane ze zbyciem przedmiotowej nieruchomości na etapie zaoferowania jej do sprzedaży. Wskazać należy, że z aktu notarialnego z dnia 4 lutego 2015 roku wynika, że koszty tego aktu oraz opłatę sądową od wniosków o wpis do księgi wieczystej ponoszą kupujący L. i I. K. (2)

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania powoda na okoliczności związane z zawarciem i wykonaniem umowy z dnia 17 stycznia 2014 r. Dowód ten w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać za wiarygodny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić.

Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego, o czym stanowi art. 353¹ k.c.

Stosownie do treści art. 155 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Podkreślenia wymaga, że zasady współżycia społecznego stanowią jedno z kryteriów ograniczających swobodę umów (art. 353¹ k.c.), służąc ochronie porządku moralnego, jako wartości ściśle związanej z porządkiem prawnym, nie pozwalając stronom na ukształtowanie stosunku prawnego w sposób odbiegający od powszechnie akceptowanych założeń aksjologicznych. Sprawiedliwość kontraktowa może być naruszona także wówczas, gdy dochodzi do istotnego naruszenia proporcji między obowiązkami dłużnika, a potrzebą ochrony uzasadnionego interesu wierzyciela. Ma to miejsce, gdy wysokość zabezpieczenia pozostaje w znaczącej dysproporcji do wartości zabezpieczanej wierzytelności.

Intencją umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nie jest samo przeniesienie własności rzeczy celem zaspokojenia zobowiązania (np. z umowy pożyczki), ale należyta ochrona interesów wierzyciela na wypadek niewywiązania się przez dłużnika ze swoich obowiązków. Istotne jest, by wierzyciel, pomimo braku świadczenia dłużnika, nie poniósł straty, ale miał realną możliwość zaspokojenia swej wierzytelności, bez potrzeby prowadzenia złożonych i długotrwałych działań. W każdym wypadku zaspokojenie wierzyciela z przewłaszczonej rzeczy następuje nie z chwilą, gdy nabywa on rzecz na własność, ale z chwilą, gdy podejmuje czynności prowadzące do zaspokojenia się z tej rzeczy w celu umorzenia w całości lub w części zabezpieczonej wierzytelności. Obowiązkiem dłużnika, decydującego się na taką formę zabezpieczenia, jest wywiązanie się z zobowiązania.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny i wynikał w przeważającej mierze z dokumentów załączonych do pozwu przez stronę powodową, jak i zaprezentowanych przez pozwanego przy odpowiedzi na pozew.

Odnosząc się do dwóch zasadniczych zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną należy stwierdzić, że zarzuty te nie mogą skutkować ich uwzględnieniem w zakresie powództwa ostatecznie określonego przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 7 listopada 2018 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut pozwanego dotyczący treści § 6 ust. 4 umowy z dnia 17 stycznia 2014 r. (zawartej w formie aktu notarialnego) gdzie zastrzeżono, że żadne roszczenia wobec spółki (...) sp. z

o.o. nie będą służyć pożyczkobiorcy, należy uznać za nieodnoszący się do roszczeń dotyczących zwrotu nadwyżki ponad kwotę pożyczki oraz dodatkowych kosztów, które obciążałyby powoda. Sąd zauważa bowiem, że w § 6 ust. 3 ww. umowy wskazano, że w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, spółka może przedmiot przewłaszczony sprzedać, zaliczając uzyskaną cenę (pomniejszoną o koszty sprzedaży) na poczet zobowiązań pożyczkobiorcy wynikających z tej umowy.

Sąd wskazuje, że zastrzeżenie zgodnie z którym pożyczkobiorcy nie przysługiwałyby żadne roszczenia, dotyczące także zwrotu nadwyżki ze sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia, świadczyłoby o tym, że kwota pożyczka i jej kosztów udzielona wraz z zabezpieczeniem, określającym wartość nieruchomości, a więc cenę którą ewentualny nabywca ma zapłacić, stanowiłaby faktycznie koszt trzykrotnie wyższy niż kwota, do której zwrotu obowiązany był pożyczkobiorca w treści umowy. Zdaniem Sądu, takie zastrzeżenie umowne, interpretowane w sposób wskazany przez pełnomocnika pozwanego – kuratora procesowego, prowadziłyby do rażącego naruszenia interesów powoda po pierwsze jako konsumenta, a po drugie – jako strony umowy. Tak rozumiane zastrzeżenie umowne od samego początku zakładałoby rażące pokrzywdzenie powoda przy nadmiernym i nieproporcjonalnym uprzywilejowaniu strony pozwanej. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. pozostają w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach jakie przepis ten ma na względzie. Tak sformułowane zastrzeżenie, w ocenie Sądu, należałoby uznać za sprzeczne z istotą zobowiązania, jak również z zasadami współżycia społecznego i służące do obejścia przepisów dotyczących wykonania zobowiązania, jak i przepisów dotyczących zwrotu nienależnego świadczenia.

W odniesieniu do deklarowanych przez stronę powodową kosztów i wydatków poniesionych w związku z zawarciem umowy sprzedaży nieruchomości, które powstały z uwagi na nieprawidłowe wykonanie umowy przez powoda należy zaznaczyć, że pozwany nie wykazał ani co do wysokości, ani co do zasady, że jakiegokolwiek tego typu koszty poniósł. W umowie sprzedaży nieruchomości z dnia 4 lutego 2015 r. w § 9 tej umowy wskazano, że koszty aktu notarialnego, ogłoszeń, zmian i wpisów w księgach wieczystych ponosi kupujący, a nie pozwana spółka (...) sp. z o.o. Jeśli spółka poniosła jakiegokolwiek koszty związane z ogłoszeniami czy promocją nieruchomości, powinna je co do wysokości wykazać dokumentami, a dowód w postaci biegłego w tym zakresie jest dowodem zupełnie nieadekwatnym do tego jakie wydatki i czy w ogóle zostały poniesione.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę żadaną pismem modyfikującym powództwo z dnia 7 listopada 2018 r., tj. 93 360,00 zł o czym orzekł w punkcie 1 wyroku oraz w punkcie 2 wyroku umorzył postępowanie, zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., w zakresie, w jakim powództwo zostało cofnięte.

W konsekwencji uznając, że powód wygrał proces w 71%, Sąd zasądził na zasadzie art. 98 k.p.c. zwrot kosztów procesu oraz pobrał, w odpowiednim stosunku, niepokryte koszty sądowe, na które złożyły się opłata od pozwu, od której w części powód został zwolniony postanowieniem z dnia 27 marca 2018 r., oraz koszty kuratora procesowego, których powód częściowo nie ponosi z uwagi na zwolnienie od kosztów sądowych w całości (postanowienie – k. 55).

W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 5.417 zł, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wobec wygrania przez powoda sporu w niniejszej sprawie w 71 %, powinien on ponieść koszty procesu w sprawie w kwocie 1.570,93 zł (29% z kwoty 5.417 zł), tym samym pozwany powinien zwrócić powodowi koszty procesu w wysokości 3.846,07 zł (5.417 zł - 1.570,93 zł), o czym Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku.

Sąd w punkcie 4 wyroku nakazał pobrać od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 6184,10 zł tytułem niepokrytych kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu (71% z kwoty 6.550 zł) oraz wynagrodzenia kuratora procesowego (71% z kwoty 2.160 zł).

Wynagrodzenie kuratora procesowego r. pr. D. B. Sąd oszacował na kwotę 2160,00 zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie

określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476).